

hvilket jo ikke kan være Meningen. Meningen skulde jo dog være at faa det Onde, som man her taler om, indskrænket, og ikke at lade det fremtidig bestaa i en mere udvidet Form. Hvorfor er man imod denne Indlæggelse i offentlige Huse? Ja, det er man imod af mange Grunde. Man er imod denne Foranstaltning for den offentlige Morals Skyld, paa Grund af det Eksempel, den giver de omboende, paa Grund af den Tilløftelse, der derved fremkommer navnlig for unge Mænd, men man er ogsaa der imod af Hensyn til, at Indlæggelsen paa saadanne Steder virker brutaliserende og demoraliserende paa de Kvinder, der opholde sig der inde. Det sidste Moment anser jeg i alt Fald for meget væsentligt. Kvinder, der indlægges saadanne Steder, blive brutaliserede, demoraliserede og i en langst højere Grad udbyttede end maaste noget andet Menneffe i Verden. Ser man nu hen til, hvilken Virkning en saadan Straf vil faa, ser jeg ikke rettere, end at de Straffe, her foreskrives, sikkert ikke ere egnede til at hæve vedkommende i moralst Henseende. Jeg tror, at Straffene, navnlig naar de udvides i den Grad, som her tilsigtes, ikke have en forbedrende Indflydelse paa vedkommende, men i mange Tilfælde — man kan jo ikke sige, at en Straf af en vis Art har en absolut Virkning, men den kan have en Virkning paa et Individ og den stik modsatte paa et andet — har jeg Følelsen af, at den strenge Straf ikke vil forbedre Tilstanden i Samfundet. Jeg mener, at Straf er et daarligt Middel til at hæve den offentlige, saa vel som den private Moral; skal Moralen hæves, bør det sikkert ske med ganske andre Midler end ved Hjælp af haarde, strenge Straffe. I Tvangsarbejde kunde der maaste ligge et vist Moment, som kunde pege henimod vedkommendes Forbedring, men over for Tvangsarbejde siger man jo, at man ikke er i Stand til at indføre det, fordi man ikke har det fornødne Antal Tvangsarbejdsanstalter, og man maa derfor, siger man, anvende en anden Straf i Stedet for, nemlig Vand- og Brødstraffen. Nu er Vand- og Brødstraffen af den Art, at jeg ønsker den indskrænket. Jeg vilde helst, at denne Straf helt skulde forsvinde af vor Straffelovgivning. Det forekommer mig, at det er barbarisk at straffe Folk med Sult, med mangelfuld Ernæring og paa en saadan Maade, at det er notorisk, at Straffen har Indflydelse paa de vedkommendes hele fysiske og aandelige Tilstand, at den bringer dem i en Tilstand, der peger henimod Sindsfyge og deslige og i det hele udøver en i

høj Grad nedbrydende Virkning paa dem. Jeg vilde altsaa ønske, at denne Straffemaade maatte forsvinde af vor Lovgivning, og navnlig vil jeg ikke være med til at udvide den, men hvad her sker, er jo en Udvidelse saavel af Tvangsarbejdsstraffen som af Vand- og Brødstraffen. Den nugældende Lov giver Politiet Hjemmel til at straffe med Bøder af indtil 100 Kr., Fængsel paa Vand og Brød indtil 4 Dage, eller Fængsel paa sædvanlig Fangekost indtil 16 Dage, eller 24 Dages Tvangsarbejde. Det er altsaa en meget betydelig Udvidelse af Straffen, her foreskrives, og den gaar op til at gøre den omtrent 4 Gange saa stor og streng, som den var i Forvejen. Jeg tror ikke, man ved disse Midler kommer til at forbedre de Forhold, som her er Tale om, og jeg kan derfor ikke give Lovforslaget min Stemme, naar vi kommer til den endelige Afstemning. Jeg vil ikke stemme mod Lovforslaget af Hensyn til de to første Paragraffer, fordi jeg i dem ser et Fremskridt, men paa den anden Side vil jeg heller ikke stemme for Forslaget, idet jeg samtidig vilde komme til at stemme for den tredje Paragraf, som jeg paa ingen mulig Maade kan give min Stemme.

Der er imidlertid en Ting, som jeg ogsaa vil tillade mig at paapege. Medens Politiets Myndighed til at indlægge Kvinder paa offentlige Huse er meget begrænset — hvis Politiets Optraeden skulde underkastes en streng Kontrol, turde det hænde, at der ikke var saa overdrevent mange Kvinder, som det var „nødvendigt“ at indlægge — er der efter denne Lov, saaledes som den vil komme til at lyde, ingen Begrænsning mere, det er udelukkende Politimesterens Støn, der er afgørende for, om han vil straffe eller ikke, eller i hvor høj Grad han vil straffe. Had der er den store Kalamitet ved disse Forhold, det er mere den Vilkaarlighed, det hele hviler paa. Jeg er ikke blind for, at i saadanne Forhold er man ikke i Stand til, saaledes som i andre strafferetlige Forhold, at sætte en bestemt Straffegrad, hvor efter Dommeren skal dømme, og deraf kommer selvfølgelig Vilkaarligheden. Men Vilkaarlighed er en meget uheldig Ting, hvor der er Tale om Straf, og naar man saa endelig skal give en Lov, som skal træde i Stedet for en tidligere Lov, hvor der var en vis Begrænsning for Straffen, og man ophæver denne Begrænsning og kaster det hele ud i Vilkaarlighedssystemet, er det ogsaa et Moment, som gør, at jeg ikke kan give denne Lov min Stemme.

Af disse Grunde vil jeg altsaa stille mig saaledes over for Lovforslaget, at jeg vil af-